

Förtroendet för myndigheterna sviktar.

Carl Wahren skriver: **Turbulensen och röstläget i media om hur prekär människans situation är närmar sig stormstyrka.** Tidsmarginalen för

nödvändiga åtgärder krymper med varje ny vetenskaplig rapport.

"Generationer" har över tiden förvandlats till decennier och nu till enstaka år.

IPCCs rapport anses av många vara rena önsketänkandet. Det är svårt att

mobilisera hållbara argument mot en sådan bedömning. Det faktiska

skeendet på samhällets alla nivåer inger inte förtroende. Önsketänkande och teknikoptimism förblindar. Tänkande och handlande förlamas.

Kommentar.

Orsaken är den verklighetsuppfattning, som vår kultur, tillhandahåller. Den

stämmer inte med den fysiska verkligheten. Industrisamhället har den fatala

svagheten att bryta ned livsmiljön och dennas resurser, d v s naturen,

snabbare än denna reparerar sig och reproducerar sina resurser och därmed

minskar också dess livsuppehållande förmåga. Detta pågår alltsedan mitten

av 1800-talet, då industrialismen bröt igenom.

De villkor och gränser som gäller i den fysiska verkligheten, och som beskrivs

av termodynamikens lagar, beaktas inte av dem som försörjer sig på att

hämta resurser från naturen, omvandla dem till produkter på marknaden och

via konsumtion bryta ned dem till avfall och föroreningar. Enligt dem *förädlar*

vi människor råvaror från naturen med teknik och vetenskapligt och tekniskt

kunnande och skapar *mervärden*, som mäts i penningtermer.

Det är dock viktigt att skilja resursförnyande teknik och processer från de

nedbrytande. Resursförnyelsen visar sig bl a i växternas förmåga att suga i

sig koldioxid och andra nedbrytningsprodukter från sin omgivning och

omvandla dem till sig själva, d v s till levande växter och till syrgas m m och

därigenom medverka till att regenerera naturen och dennas livsuppehållande

förmåga.

I industrins processer bryts däremot resurser från naturen ned till rök, aska

och andra nedbrytningsprodukter. Det medför att såväl naturen som dennas

resurser och livsuppehållande förmåga minskar. Det som kommer ut ur

skorstenar, avloppsledningar och som anhopas på avfallsupplag, vittnar om

denna nedbrytning. Föroreningar, avfall och andra nedbrytningsprodukter

skulle inte ansamlas i miljön och förorena den, om industrin verkligen

förädlade och omvandlade nedbrytningsprodukterna till resurser, t ex till mat,

virke, drivmedel, ren luft, rent vatten o s v.

Nu sitter vi fast i den dödsfälla, som vi själva gillrat i form av industrisamhället

och vårt ekonomiska system. Vi har varken generationer, årtionden eller år på

oss att ta oss ur den. Vi har överlämnat oss åt naturen och dennas

självorganisation. Naturen är vad fysikerna kallar ett självorganiserande,

dynamiskt system, som drivs av exergin i det solljus som den växelverkar med. Naturen håller som bäst på med att ställa in sig så, att nedbrytningen av den inte går snabbare än den återskapas sig.

Eftersom vi envisas med att öka uttagen av resurser från naturen och nedbrytningen av dem, med processer, som drivs med diverse drivmedel, regenereras den allt långsammare tills vi inte längre bryter ned naturen snabbare än den regenererar sig. Om inte denna nedbrytning hejdas på annat sätt, kommer vi att decimeras, tills dem av oss som överlever, inte gör det längre. I klartext betyder detta drastisk minskning av jordens befolkning.

En del av oss har redan insett detta och allt flera anar det. Därför är det rimligt att tilliten till IPCCs rapporter och till samhällets styrande eliter minskar.

Staffan Delin